

VERS, PRÓZA

Apor Elemér

Isten bárányai

s.j. sütőmester emlékezetére

A sütőház ablakán még
pattogtak a csillagi fények
a levegőben a liszt harmata szállt.
A pék megállt egy pillanatra
fehér gatyában mészköszobor.
Kinyitotta a kemence ajtaját,
hogyan megtekintse, sülnék-e
a hosszú, szőke kenyerek.

A szűk és törpe ég alatt
mit följük vont a boltozat
égő vörösben, mint az afrikai nap
a forró téglák fényitől,
ott voltak mind, bárányként összebújva
lehajtott fejjel, mozdulatlanul,
megtorpanva, itéletűtött nyáj,
megannyi áldozat a sors szerint.

Nemrégiben még szélben fényes kalász
kövek közt morzsolt búzaszem
mester kezétől áldott kovász.

A pék hosszan tekintett rájuk
s mert valamikor, gyerekkorában
kicsiny faluja templomában
az oltárnál is tett szolgálatot,
eszébe jutottak a régi ígék
s eképpen szólt a kenyerekhez:
Ti vagytok az Isten bárányai
kik elveszitek a világ
legnagyobb bűnét,
az éhséget.

Így szólván elővette a
hosszúnyelű lapátot
hogyan kiszedje mind
mert várták már
a hajnali éhezők
mindenütt
az óriási ég alatt.